

rium, som det er aabenbart, at Sjælen deri ligger udenfor Folketsfriheden og den danske Sag, og om derfor endogsaa nogle af dets Lemmer vare nok saa gunstig stemte baade for Folketsfriheden og den danske Sag, om de end vare nok saa bestemte paa at hævde den til det Sidste, saa vilde de dog ikke have Magt der- til, saa vilde dog deres Standhaftighed i saa Henseende ikke udrette Andet, end at, naar de ikke længere kunde følge Sjælens Ret- ning, da maatte de falde af. Lad os dernæst betragte de ærede Rigsdagsmænd, der som en Indrømmelse ere optagne i det nuværende Ministerium, lad os tillægge og tiltroe dem al den Varme for Folketsfriheden og for den danske Sag, som vi selv føle os be- sjælede af, og lad os da spørge os selv, som det sig bør, hvad da vi, om vi vare i deres Sted, maatte sige om vore Bestræbelser i denne Retning, hvad der vilde støtte os eller svække os, hvad der vilde forøge eller for- mindste vor Indflydelse i Fristudet og dansk Retning, enten det, at den danske Rigsdag uden videre opgav al sin Myndighed, al sin Ret, og tillige Folkets Friheder og Rettig- heder, eller at den danske Rigsdag standhaftigen holdt paa det Altsammen og kun gjorde den Indrømmelse, der jo er nødvendig, dersom For- søget med Heelstaten skal gøres, kun den Ind- rømmelse at indskrænke baade Grundlovens Gyldighed og Rigsdagens grundlovlige Myn- dighed til Kongerigets særlige Anliggender. Jeg kan ikke see Andet, end at vi maatte sige, og i det Mindste vilde jeg sige: Det er jo aabenbart, at, skulle vi have nogen Indflydelse her, saa maae det være derved, at den danske Rigsdag staaer fast. Det maa saa være, thi hvem der seer alene eller dog fornærmelig paa Heelstaten, maa jo nødvendigviis kun gjøre saa mange Indrømmelser til Kongeriget og dets Rigsdag, som ikke uden Voldsomhed kunne undgaaes. Naar altsaa Rigsdagen er saa søielig at opgive Alt, hvad skulde saa de meest danssindede Ministre kunne udrette? Da vilde det jo møde dem, at det er opgivet af Rigs- dagen, og altsaa er der slet ingen Banffelighed for os her ved at sammensløbe eller sammens- smelte det Hele. Kun da, naar Rigsdagen stod fast, kunde det ventes Noget af et Mini-

sterium, som har viist, at det vil gjøre de Indrømmelser, det er nødt til, for ikke enten at opgive sin Plan eller at øve Voldsomhed; vi skulle nemlig huffe, at i det Dieblit, vi have indskrænket Grundloven til Kongerigets særlige Anliggender, da have vi, man kalde os hvad man vil, ophørt at være et Kongerige, vi have ophørt at være det, vi vare, og ere blevne en Provinds i et andet Monarchie. Nu er det jo aabenbart, at de, der stille paa at faae et saadant Monarchi oprettet og besættet, ville søge ogsaa at faae den Deel, som de endnu ikke have absolut i deres Bold, de ville jo søge, saadibt det paa nogen Maade kunde skee i Mindelighed, at faae den Provinds, som jo har sine særegne Privilegier — saaledes maae vi jo kalde dem — søge at faae disse Privilegier til at blive saa faa og saa smaa, som det er muligt, men paa den anden Side maae de jo ogsaa finde sig i, hvad mange Stormagter jo ogsaa have fundet sig i, at, naar et Folk har Ret og staaer fast derpaa, det da, idetmindste indtil videre, beholder sine Privilegier, Friheder og Rettigheder. Antog derfor det ærede Thing den motiverede Dags- orden, og vandt derved en Opsættelse, da be- hvede den ingenlunde at blive lang, thi det staaer jo i Thingets Magt at nedsette et Ud- valg i enhver Sag paa hvilket Trin, det vil, og et saadant Udvalg maatte meget snart kunne blive færdigt med at sige, hvad det meente maatte staae i Beslutningen, for at den kunde være et virkeligt Forbehold, saavel af Rigs- dagens Myndighed angaaende de særlige Anliggender som af Folkets ved Grundloven tilfikkrede, tilhjemlede Friheder og Rettig- heder, og da — skjøndt det altid gjør mig ondt ved enhver saaledes foretagen Sammen- blanding af, hvad der umuligt kan hænge sammen, saadibt som Jern og Leer kunne sammensmeltes — da vilde jeg dog ialtsald sige: den danske Rigsdag kunde visnok under de nuværende Omstændigheder forsvare at gaae ind derpaa, men ogsaa kun under saadanne Omstændigheder, thi, naar man betragter den foreslaaede Heelstat eller Fællesstat med de allervenligste Dine, da maa man dog sige: den er ikke noget ligere af Alt, hvad jeg kender i det daglige Liv, end hvad man kalder et